

Thưa nhá, mẹ tôi đẻ anh và em tôi luôn háo hức vì thế nào cũng được mẹ sắm cho những bộ quần áo mới, lúc thì chiếc áo ba lỗ, khi thì cái quần lửng. Chúng tôi thích lắm. Tôi và chị Hằng là hai chị em nên được mẹ cưng chiều. Riêng em Dì – cô em gái út ít trong nhà – được mẹ ưu ái sắm cho hai bộ quần áo. Vì nhà có ba chị em gái nên mẹ và chị Hằng sắm quần áo mới là mẹ phải mua cho ba chị em tôi mới đủ để thay đổi. Vì thế, chúng tôi cũng có cách riêng, đó là khi có bộ quần áo của ai đó phải nhường cho em.

Thế mà bé Dì lại được mẹ thêm một bộ quần áo không hề có. Chị Hằng đã có được tính hay những lần mẹ mua quần áo cho em Dì, em Dì lại là con gái thì tôi cũng là con gái. Sao mẹ lại phân biệt thế này. Thế thì tôi và chị Hằng cũng phải nhường cho em phần quần áo. Nhưng tôi thấy bé Dì đứng có hai tuổi thôi, có lẽ mẹ mua quần áo cho em Dì là để em Dì có quần áo thay đổi. Đã vậy tính nó càng lớn càng ngang ngạnh, bướng bỉnh vì biết được mẹ cưng chiều. Có lẽ tôi đã hiểu mẹ và chị Hằng vì thế. Mẹ nhìn tôi thoáng buồn và hỏi "có bao giờ con đi vá quần áo rách hay lau quần áo bẩn chưa?". Tôi không hiểu mẹ nói gì.

Lớn dần lên, khi chị Hằng tôi vào lớp hai còn tôi bắt đầu lên lớp ba, bấy giờ em tôi chuyển học lớp một, thì tôi mới nhận ra sự thay đổi của em tôi. Đó là chân trái của em tôi bị tật. Chân phải của em tôi vẫn khỏe, đi bộ bình thường; nhưng chân trái của em tôi lại bị tật, đi bộ khó khăn. Em tôi đứng trên ghế trong sân trường, nhìn thấy chúng tôi và những đứa bạn khác, em tôi lại khóc. Tôi đã phải đóng riêng cho em tôi đôi dép khá đẹp, đôi dép mà mẹ tôi mua cho em tôi. Mẹ tôi mua đôi dép này vì em tôi đi học, đôi dép này là đôi dép "thăng bằng". Ngay trong những buổi học đầu tiên, em tôi đã có buổi phải bỏ giày đi học, chị Hằng và nhà ông khóc nức nở; vì mẹ tôi mua đôi dép này quá rẻ, đôi dép này không thể đi học được, đôi dép này chỉ là đôi dép đi chơi. Mẹ tôi mua đôi dép này vì em tôi đi học, đôi dép này là đôi dép "thăng bằng". Ngay trong những buổi học đầu tiên, em tôi đã có buổi phải bỏ giày đi học, chị Hằng và nhà ông khóc nức nở; vì mẹ tôi mua đôi dép này quá rẻ, đôi dép này không thể đi học được, đôi dép này chỉ là đôi dép đi chơi. Mẹ tôi mua đôi dép này vì em tôi đi học, đôi dép này là đôi dép "thăng bằng". Ngay trong những buổi học đầu tiên, em tôi đã có buổi phải bỏ giày đi học, chị Hằng và nhà ông khóc nức nở; vì mẹ tôi mua đôi dép này quá rẻ, đôi dép này không thể đi học được, đôi dép này chỉ là đôi dép đi chơi.

cho đám bạn của em có vẻ "nhẹ" em lắm.

Như mình học ở Internet.

Một số các công việc sau này cũng như trong cuộc sống của em, mẹ tôi luôn là điểm tựa tinh thần theo dõi từng bước đi của em để em có thể tin vào những điều tốt đẹp trên đôi chân của mình.

Tôi chợt thấy xót xa vì mình đã ghen tị khi mẹ dành nhiều thời gian quan tâm chăm sóc cho em hơn tôi. Trong mọi việc tôi luôn nhắc nhở mình cho mẹ thấy tôi là đứa con gái ngoan, mẹ có thể yên tâm với tôi. Còn với em gái tôi, mẹ đã phải nỗ lực hết bao giờ cho nó có thể trở nên thành công. Mẹ đã giúp tôi nhìn thấy sự không hoàn hảo của em; nhưng thay vì đổ lỗi trách móc hay né tránh thì hãy biết dành nhiều thời gian cho em. Sự trở nên thành công của em gái tôi đã lấy đi của mẹ bao nhiêu sức lực, biến mẹ thành một bà lão già ốm yếu và nhăn nhoe, nhưng với tôi mẹ mãi là người mẹ đẹp nhất khi luôn cảm thấy sự tự hào và lòng hạnh phúc khi nhìn thấy áo rách của con cái, để chúng tôi vui vẻ và hưởng lợi cho đời. Tôi chợt nhận ra rằng trong cuộc sống có một điều vô cùng thiêng liêng mà chúng ta không có quyền phân biệt đó là tình yêu thương của cha mẹ dành cho con cái, bởi vì tất cả chúng ta đều có tình yêu mà được sinh ra... ☺

Ngô Thị Hoàng Quỳ (Văn Hóa phật Giáo)